

Hiihtelen mä, hiihtelen mä poikki vuorien ja vaarain, ohi suurten valtateiden polkujen ja teiden naarain. Jälkeen jäävät kolkot korvet, eessä kohoo korpi uusi, yhä kauemmaksi kutsuu korven naavaturkki kuusi. Hiihdän, hiihdän kaukomaille, kohti päivän kultarantaa, josta päivänsäde viittaa, iltatähti viestii kantaa. Hiihdän, hiihdän sinne, missä maa se taivaanrannan tapaa, maailma on hiihtäjällä suuri, rajaton ja vapaa. Kauas halu hiihtäjällä, matka pitkä, lyhyt päivä, etähälle viel' ei päässyt, vastassa jo illan häivä. Säde päivän maille painuu, maassa yksin kylmä kirsi, hiljaa korven hämyyn hukkuu hiihtomiehen viime virsi. Tuuli valkopäitä äsken tuuditti, sillat siniset nyt lahdet sitovi. Suksi nopsasti liukuu ylänneillä, talvi kaunis meillä, lumi loistavi. Aurinkoinen illat, aamut torkahtaa, synkät varjot Suomen korvet kaihostaa. Kansa valvasta, vankka on sen mieli, liiku liukas kieli, päre leimahtaa. Päivällä ma huihdoin puita metsässä, häärasin kuin karhu, hiukset härmässä. Sepä leikkiä; nyt me ratoksemme illan laulemme lieden ääressä. Laula runojamme entis-ajoista, laula Suomen miesten vaivaisuutta. Laula vanhoja, laula toivojamme, kunnes nukahdamme. Päre sammahtaa. Valmiina on jo silmät, suu, valkea paita, puku muu. Hatunkin vielä päähän saat, kätehen valkeat hansikkaat. Jalkahan kiiltävät saappahat, harteille helmiset kauhtanat. Tottapa sitten sä kestänet Pohjolan paukkuvat pakkaset uljaana, jäykkänä, jurona. – Keväällä pulppuat purona. On talvi. Valkovaippaan maan jo luonto kaikkialla peittää, ja lisää hiutaleita vaan kuin huntuja se maahan heittää. Jo tuoss on talven ensitie, missä tukkimiehen hepö laukkaa, reen jalas pakkasessa paukkaa, ja hepö kiittää, korpeen vie. Puut seisoo pakkashuurteissaan, ja korvessa on syvä rauha; ei laula edes linnutkaan, ei leyhy iltatuuli lauha. Vaan tuolla tukkimiehet käy ja kirveeniskut kajahtaapi, nyt korven rauha katoaapi, mut yöksi jälleen ennättä. Yö koittaa, talven siniyö, ja tähdet syttyy taivahalla; jo hohtaa niiden helmivyö yön tummuudessa kaikkialla. Sä katsees pohjoisehen luo: mi loimu siellä yössä väikkyy? Mi taivaan rantamalla läikkyy? – On revontulten loimu tuo. Se korkealle kohoaa ja taivaan sinen valostaapi, kuin tuliliekki ylös saa ja autereita tavoittaapi. Kas, korven takaa käy sen koi, ja kultakaareen joskus kääntyy, ja aamun sarastaissa näännyy, – yötähtein kerä häipyy pois. Ah, korpi! Raitis talvisää se hyväilepi hmismieltä, ja punahonkain uljas pää kuin puhuis meille riemun kieltä. Ne ylväät onpi seistessään, ja ylväät silloinkin, kun kaatuu, kun oksansa jo maassa maatuu, ja tukkimies on riemuissaan... Nyt väikkyy aamupilvet hohtein vienoin. Ne himmenee, ne hehkuun lehahtaa, ne hymyyn syttyy värein kullan-hienoin, mut tumman sinen taivaan-läikät saa. Mua mustin hiuksin vartoo koivu hento ja päivä paistaa hankeen heleään. Ma olen koivu, olen pilven lento ja kevein sinivarjo rannan jään. Sinessä läikkyy lumi luona ladun, on raikkaimmillaan tuoksu maaliskuun. Voi tomuisia asuja kadun, voi nielemiä kivimuurin suun! Voi häntä, jok' on jäsentensä vanki ja metsän syliin milloinkaan ei saa sujahtaa aamulla, kun kantaa hanki ja huikaisevin harjuin loistaa maa.